

MYCKET SANNA HISTORIER

Av: Kerstin Eriksson, 1990-91

Dessa mycket sanna historier handlar om Hunden. Hunden heter egentligen Baloo, uppfödaren kallade honom för Allan, och på pappret som Matten fick när hon köpte hunden står det att han heter Tipsters First Of All. Detta namn gillar både Hunden och Matten bäst.

"First Of All" passar honom utmärkt. Det enda namn som ger honom full rättvisa. Hunden är en svart mellanpudel. Något stor för en mellan, men det bryr sig ingen om. Matten är en långhårig blekskinnad människa. Hon är istället lite för kort för en sådan. Men det verkar inte någon bry sig om heller. No one's perfect!

Under den första hemresan till Hundens nuvarande hem, gnällde han hela tiden samtidigt som han envist försökte kravla sig upp på Mattens axlar. Varför är det nog ingen som vet. Inte ens valpen själv. Kanske han på något vis försökte desperat krypa tillbaka hem till mamma och syskonen. Men Matten var ännu envisare, och lyfte ned honom åtskilliga gånger, samtidigt som hon försökte lugna ned valpen.

Exakt två och en halv minut innan de var framme lyckades hon. Valpen var tyst och låg still i knät. "*Typiskt!*", sa Matten. Valpen förstod ingenting. Matten bar upp valpen till sitt nya hem.

Det första valpen gjorde var att kissa på den enda mattan som inte var borttagen. "*Typiskt!*", sa Matten igen. Valpen förstod fortfarande ingenting.

Efter det sprang han runt i lägenheten för att kolla läget. Stället verkade vara helt okej. Matten visade en boll som PIPER. Mattens syster, som har större erfarenhet av valpar, ryggade bakåt. "*Ska du skrämma vettet ur valpen?*", frågade hon lite ilsket. "*Det var inte meningen den skulle pipa så högt!*", svarade den nyblivna matten oroligt. Valpen däremot tog ett stadigt tag i bollen, sprang in i hallen och pep och pep och pep med bollen, så högt han orkade. Väggar och tavlor vibrerade av oljudet. Han var hemma!

(Inte helt sant. På kvällen andra dagen och några dagar till letade han envist efter något i alla rum. Kanske sökte han efter mamma och syskon. Vem vet?)

GETINGEN

En för tidig morgon står Matten och halvsover i skogsdungen bakom huset. Det är den första rastningen av hundvalp för dagen. Matten tänker där hon står i solstrimman, att det är inte så tokigt i alla fall trots den tidiga morgonen. Det är vår i luften.

Valpen är någonstans i andra änden av kopplet, och nosar i gräset. Matten står och lyssnar till vårfåglarnas morgonkvitter. Hon hoppas att ingen annan hundägare ska komma dit. Matten är trött. Hon börjar tänka på hennes sköna säng därhemma.

I ögonvrån ser hon att valpens svanstipp sakta svajar fram och tillbaka. Hon kommer på att hunden har stått länge där nu och nosat på samma ställe.

"*Vad är det du håller på med?*", frågar Matten samtidigt som hon tittar efter. Valpens svans viftar fortfarande sakta, knappt synligt. En liten geting surrar oerhört ilsket i gräset. Den verkar inte riktigt uppskatta valpens mycket närgångna nos. Getingen är på sitt värsta morgonhumör, och Matten förstår honom fullkomligt. Hon vet hur det känns med envisa valpnosar på morgonen. Matten drar

något bryskt bort valpen från getingen. Getingen ser lättad ut.

Valpen tyckte det var trist att bli bortförest från sin nyfunna och roliga kompis. Matten kommer på att om de hade huggit av svansen på hundar, som du gjorde förr i tiden, så hade hon inte sett någon svanstipp svaja fram och tillbaka. Det var ju knappt synligt nu - fast han *har* en svanstipp! Kanske hade valpen blivit stungen i svalget och blivit kvävd. Och getingen skulle mist sin gadd med följder därefter. Med andra ord: Svansar räddar liv! Lite långsökt, men vadå?

WARDAGS-SYSSLOR

Hunden har en gång varit valp. Matten tycker ibland det är synd att han inte fortfarande är det. Samtidigt är det skönt att slippa torka upp kisspölar och springa ut varje gång efter det att valpen har ätit eller tagit sig en tupplur.

Innan Matten skaffade sig valp brukade hon dagdrömma om hur det skulle bli. Hon tänkte sig in i olika vardagliga situationer. En av dessa situationer var när Matten och blivande valp efter arbetet kommer hem och går från bilen till porten. I dessa dagdrömmar sken alltid solen och fåglarna kvittrade. Valpen nosade lite grann, men kom alltid glatt skuttande meddetsamma när Matten lockade på honom. Alla människor ute på gatan var vänliga och glada. De talade högt med varandra om vilken söt valp valpen var.

Men dagdrömmen blev i verkligheten lite av en mardröm. Efter jobbet brukar man ofta ha handlat. Så man packar ur bilen matkassar, väska och valp, som genast börjar streta iväg mot motsatt håll.

Valpen ska absolut envist nosa överallt. Plötsligt ser man att han tuggar på något, så det är bara att släppa alla matkassar och väska på marken, och att öppna gapet på valpen för att plocka ur cigarettfimpar, tugg-gummin, snuspåsar och annat otäckt (läs: begagnade kondomer. Usch!) Det är inte klokt hur mycket hemskt en valp kan finna på trottoarerna.

Efter rensning av valpmun, samlar man in alla matkassar igen, och börjar gå. Då ska det kissas. När det är klart MÅSTE man nosa där och där och lite därborta också.

Äntligen vid porten. Nu skulle man behöva fler armar än de två man redan är utrustad med. De befintliga två bär matkassar och väska. En tredje håller hundkoppel med bångstyrig valp. En fjärde håller upp dörr och kanske en femte arm bara för att ha i reserv!

Vid porten börjar valpen ett envist nosande igen, och valpen bara MÅSTE kolla in barnet som går förbi.

"Och han därborta, ligger det inte en pizza i kartongen som han bär på. Det luktar mycket gott. Men titta! Där går ju en hund på andra sidan av gatan. Den MÅSTE vi hälsa på innan vi går in!", anser valpen envist.

Dessa 30 (!) meter från bil till port som måste tillryggaläggas varje dag blev nästan av en fasa till slut. Matten är trött efter en lång arbetsdag (och hungrig). *"Hela dagen har man stått bakom en disk och låtsats varit trevlig mot dumma kunder. (Nja, de flesta är väldigt trevliga faktiskt.) Och nu måste man på övertid låtsas vara trevlig mot en dum valp också!",* muttrar Matten surt för sig själv.

Men nu har valpen blivit vuxen. Han vet att Matten är ännu envisare än vad han själv är. Men envis har han varit ända från första början...

DEN FÖRSTA LÅNGA PROMENADEN

Matten tyckte att nu hade valpen blivit så pass stor att de kunde gå en lite längre runda än vanligt. Först följde valpen med glatt. Men när de hade gått lite drygt halvvägs, med andra ord på väg hemåt igen, fast inte samma väg som förut eftersom de gick en "runda", började valpen sacka efter. Till slut gick han så långt bakom Matten kopplet räckte. När Matten vände sig om, stannade valpen och glodde menande: *"Vilse! Om vi någonsin ska hitta hem igen så är det bäst vi vänder om genast!"*.

Men Matten är som sagt envis, och fortsatte istället. Då började det råga på allt att smådugga. Nu skulle valpen in på varenda tomt de gick förbi. Eftersom Matten inte tyckte det var lämpligt att låta valpen få gå in till främmande trädgårdar, så vet man inte om han skulle dit för att söka skydd mot regnet eller om han tänkte bosätta sig i första bästa hus.

Men det lustiga var att när Matten och valp var cirka 20 meter från det ställe de startade sin lilla promenadslinga började valpen gå före. (Han hade fått upp vittring.) Och när de hade nått marken deras fötter och tassar hade gått på tidigare pinade valpens tassar på så fort de kunde.

Han gick så långt före kopplet räckte. Ibland tittade han bakåt mot Matten. *"Det är lugnt, matte! Nu hittar jag hem. Följ mig!"*, visade valpen bestämt. Matten tänkte: *"Vilken flockledare man är!"*.

* Edit (ett antal år senare). Uttrycket "flockledare" skulle jag numera inte använda mig av. Trygg och förtroendeingivande matte passar numer bättre.

GRAND DANOISEN

Matten och Hunden, som nyss fyllt ett år, är på promenad längs kanalen. Långt bort på gärdet syns en lös grand danois. Ännu längre bort går hussen med en till hund som ser valpig ut. Den är kopplad.

Den lösa grand danoisen upptäcker Matten och Hunden. Den stannar upp. Hussen ropar *"Hit!"*. Grand danoisen står kvar, tittar åt Matten, tittar åt husse. Funderar om han ska lyda eller kolla in vad det är för något han fått syn på.

Han bestämmer sig för att kolla in Matten och Hunden.

Allt går väldigt fort. Matten hinner tänka: *"Vad ska jag göra? Ska jag ta upp Hunden?"* (som är en liten mellan-pudel).

Matten minns också hennes systers berättelser om hennes pudel som blev angripen av just en grand danois. (Tre man behövdes för att sära hundarna. Systemens lilla hund fick åka direkt till djursjukhuset för att bli ihopsydd.)

Den stora grand danoisen är framme vid dom nu. Hundarna står nos mot nos. *"Än så länge går det bra!"*, tänker Matten. Just då blir grand danoisen sur. Han gruffar mycket ilsket och lilla Hunden skriker vettskrämd under honom. Matten tänker åter igen: *"Vad ska jag göra?!"*.

Matten som har läst många hundböcker (kanske för många) vet att man inte bör dra isär hundar som slåss vilt genom att försöka få tag i halsbanden. Risker att själv bli svårt biten är i hög grad stor.

Matten känner snabbt igenom alla fickor ifall hon råkar ha en hink vatten med sig. Men den glömde hon hemma. Typiskt just nu idag när man skulle behöva en.

Att lyfta upp bakbenen på bägge hundarna samtidigt (eller åtminstone den ena hunden) verkade vid tillfället något svårt rent tekniskt, dels eftersom de inte höll sig så särskilt stilla, och dels för att hon var själv och den hunden som skulle verkligen behövas lyftas upp såg ut att väga åtskilliga

kilon.

Men något måste göras snabbt.

Matten ser grand danoisens halsband. Hon tänker att hon vågar nog försöka få tag i det. Hon får lätt ett stadigt grepp i halsbandet. Man behöver liksom inte böja sig så långt ned när det rör sig om en grand danois!

Sedan står hon där med en hund i vardera hand med utsträckta armar för att hålla isär hundarna. Hon står kvar så och väntar tills hussen kommer för att hämta sin hund. Hussen ser rädd och förskräckt ut, men får fram ett urskuldande: "*Han som är så snäll!!*".

Mattens hund tvivlar starkt.

Matten tycker synd om hussen. Hon står kvar och pratar. Försöker att lugna ned honom. Samtidigt kämpar hon osynligt, men frenetiskt för att få hennes högra knä att sluta darra. Är man flockledare* så är man...

* Edit (ett antal år senare). Uttrycket "flockledare" skulle jag numera inte använda mig av. Trygg och förtroendeingivande matte passar numer bättre.

En liten fundering efter hemkomsten från Brukshundklubbens lydnadskurs...

Om man låter sin hund ligga bredvid en i sängen med hundens rygg tätt intill ens egen mage, och huvudet inborrat under ens haka, samt man har sin arm runt hundens bröstorg, strax efter det man har duschat av alla fyra tassarna plus mage och endast handdukstorkat dom efter det att hunden sprungit ute i djup lervälling en alldeles för tidig söndagsmorgon. med andra ord: hunden luktar blöt hund. Är man riktigt riktig då?